

De ce Misoginii sunt Buni Informanți

**Cum Violența de Gen din Stânga încurajează Violența de Stat în
Mișcările Radicale**

Courtney Desiree Morris

Cuprins

Crearea unui informator: Brandon Darby și Common Ground	3
O scurtă reflecție istorică asupra violenței de gen în mișcările radicale	4
Politicile rasiale ale violenței de gen	5
Întâlnirea misoginiei în stânga: o reflecție personală	5
Privind înainte: Crearea justiției de gen în mișcările noastre	7

În ianuarie 2009, activiștii din Austin, Texas, au aflat că unul dintre ei, un activist alb pe nume Brandon Darby, s-a infiltrat în grupurile care protestau împotriva Convenției Naționale Republicane (RNC) în calitate de informator al FBI. Darby a recunoscut ulterior că a purtat dispozitive de înregistrare la întâlnirile de planificare și în timpul convenției. El a depus mărturie în numele guvernului în procesul din februarie 2009 al doi activiști texani care au fost arestați la RNC sub acuzația de fabricare și posesie de cocktailuri Molotov, după ce Darby i-a încurajat să facă acest lucru. Cei doi tineri, David McKay și Bradley Crowder, riscau fiecare până la 15 ani de închisoare. Crowder a acceptat o înțelegere pentru a ispăși trei ani într-o închisoare federală; sub presiunea procurorilor federali, McKay a pledat, de asemenea, vinovat de deținere de "cocktailuri Molotov neînregistrate" și a fost condamnat la patru ani de închisoare. Este posibil ca informațiile adunate de Darby să fi contribuit, de asemenea, la cazul împotriva celor 8 de la RNC, activiști din întreaga țară acuzați de "conspirație pentru revoltă și conspirație pentru deteriorarea proprietății în scopul promovării terorismului". Activiștii din Austin au fost deosebit de stupefiați de dezvăluirea că Darby a servit ca informator, deoarece a făcut parte din diverse proiecte de stânga și a fost lider la Common Ground Relief, o organizație cu sediul în New Orleans, angajată să răspundă nevoilor pe termen scurt ale membrilor comunității strămutate de dezastrele naturale din regiunea coastei Golfului și dedicată reconstrucției regiunii și asigurării dreptului de întoarcere al persoanelor evacuate în urma uraganului Katrina.

Am fost surprins, dar nu șocat de această veste. Aflasem, în calitate de student la Universitatea din Texas, că departamentul de poliție al campusului plasa în mod obișnuit ofițeri de poliție în haine de civil la întâlnirile grupurilor studențești radicale - știți, doar pentru a-i supraveghea. Asta se întâmpla în toamna anului 2001. Am asistat la crearea Departamentului de Securitate Internă, am văzut că poliția campusului duce un război împotriva terorismului și, în mijlocul a toate acestea, am încercat să ne dăm seama ce am putea face pentru a contesta transformările statului fascist care aveau loc sub ochii noștri. La vremea respectivă, însă, părea o prostie că erau polițiști la întâlnirile noastre - nu eram Panterele sau Beretele Maro sau chiar unii dintre activiștii antiglobalizare cu acțiune directă mai zgomotoasă din campus (deși îi admiram pe toți); eram doar niște tineri care nu credeau că războiul era cel mai bun răspuns la atacurile din 11 septembrie. Dar nu a fost o prostie; FBI nu respinge activitatea politică. Orice organizație, fie ea mare sau mică, poate provoca scrutinul statului. Poate că organizația ta reprezintă o amenințare mare sau poate că ești mică acum, dar într-o zi vei crește și vei fi prea mare pentru a fi ținută în frâu. De obicei, statul optează pentru a ucide mișcarea înainte ca aceasta să crească.

Crearea unui informator: Brandon Darby și Common Ground

La Democracy Now! Malik Rahim, fost membru al Panterelor Negre și cofondator al organizației Common Ground din New Orleans, a vorbit despre cât de devastat a fost de dezvăluirea lui Darby că a fost informator al FBI. De mai multe ori a declarat că i s-a frânt inima. El a deplâns în special toate "domnișoarele" care au părăsit Common Ground ca urmare a stilului de organizare dominator și agresiv al lui Darby. Și când aceste "domnișoare" se plâneau? Ei bine, preocupările lor au căzut probabil pe urechi înțelegătoare, dar în cele din urmă fără răspuns - totul poate că a fost adevărat, iar după aceea toată lumea recunoaște cât de perturbator era Darby, rapid în a sugera scheme de acțiune directă violente și prost concepute care îi puneau în pericol pe toți cei cu care lucra. Au existat chiar și afirmații potrivit cărora Darby ar fi agresat sexual organizatoarele de la Common Ground și, în general, ar fi fost disprețuitor față de femeile care lucrau în organizație¹ Darby a creat conflicte în toate organizațiile cu care a lucrat, însă oamenii au ezitat să îl tragă la răspundere din cauza istoriei și reputației sale de organizator și a "dedicației" sale față de "muncă". Oamenii au continuat să îl apere până când acesta a ieșit la iveală ca informator al FBI. Chiar și Rahim, cu toată vinovăția și angoasa sa, a ales să-l lase pe

¹ Am aflat acest lucru în urma unor conversații informale cu femeile care se organizaseră cu Darby în Austin și New Orleans, în timp ce participau la Grupul de lucru al informatorilor din Austin, format din persoane care lucraseră cu Darby și care au fost uimite de dezvăluirea acestuia că era informator al FBI.

Darby la conducerea Common Ground, deși de fiecare dată când exista un conflict în organizație părea să-l implice pe Darby.

Poate că dacă organizatorii ar face din responsabilitatea colectivă în jurul violenței de gen o parte centrală a practicilor noastre, am putea neutraliza persoanele care lucrează în numele statului pentru a submina luptele noastre. Nu vorbesc despre vânătoare de vrăjitoare; vorbesc despre organizarea în așa fel încât să îl înăbușim din fașă pe un potențial Brandon Darby înainte ca acesta să poată răni mai mulți oameni. Informatorii sunt greu de depistat, dar bănuiesc că acolo unde este fum este și foc, iar cineva care creează haos oriunde se duce este fie un informator, fie o bombă cu ceas iresponsabilă, care nu trebuie să dea socoteală și care poate fi la fel de eficient în mod neintenționat în subminarea organizării pentru justiție socială ca un informator. În cele din urmă, amândoi fac munca statului și trebuie să fie trași la răspundere.

O scurtă reflecție istorică asupra violenței de gen în mișcările radicale

Reflecția asupra organizațiilor radicale și a mișcărilor sociale din anii '60 și '70 oferă un context istoric important pentru această discuție. Memoriile unor femei care au fost implicate activ în aceste lupte dezvăluie omniprezența toleranței (și, în unele cazuri, a susținerii) față de violența de gen. Angela Davis, Assata Shakur și Elaine Brown, fiecare în momente diferite ale experienței lor de organizare în cadrul Black Panther Party (BPP), au citat sexismul și exploatarea femeilor (și a muncii lor de organizare) în cadrul BPP ca fiind unul dintre motivele principale pentru care fie au părăsit grupul (în cazul lui Brown și Shakur), fie au refuzat să se alăture vreodată în mod oficial (în cazul lui Davis). Deși de multe ori se aștepta ca femeile să facă sacrificii personale semnificative pentru a susține mișcarea, atunci când femeile s-au trezit victime ale tovarășilor bărbați, nu au existat sprijin pentru ele sau canale pentru a cere despăgubiri. Fie că era vorba de organizatorii BPP care ignorau faptul că Eldridge Cleaver își bătea soția, celebra activistă Kathleen Cleaver, de bărbați care constrâneau femeile să facă sex sau pur și simplu de bărbați care tratau femeile organizatoare ca pe niște jucării sexuale subordonate, BPP și alte organizații similare aveau tendința de a nu lua în serios efectele corozive ale violenței de gen asupra luptei de eliberare. În multe privințe, autobiografia lui Elaine Brown, *A Taste of Power: A Black Woman's Story*, a mers cel mai departe în dezvăluirea realităților urâte ale misoginiei din cadrul mișcării și a diverselor moduri în care atât bărbații, cât și femeile au reprodus și consolidat privilegiul masculin și violența de gen în aceste organizații. Experiența sa ca singura femeie care a condus vreodată BPP nu a scutit-o de misoginismul brutal al organizației. Ea povestește că a fost agresată de diverși tovarăși bărbați (inclusiv de Huey Newton), precum și că a fost bătută și terorizată de Eldridge Cleaver, care a amenințat-o că o va "îngropa în Algeria" în timpul unei delegații în China. Biografia ei demonstrează mai explicit decât cea a lui Davis sau Shakur modul în care postura masculinistă a BPP (și, prin extensie, a multor organizații radicale din acea vreme) a creat o cultură a violenței și misoginiei care, în cele din urmă, s-a dovedit a fi cauza pierderii organizației.

Aceste narațiuni demistifică moștenirea violenței de gen a organizațiilor pe care mulți dintre noi le admirăm. Ele demonstrează modul în care misoginismul a fost normalizat în aceste spații, respins ca fiind "personal" sau nu la fel de important ca luptele mai serioase împotriva rasismului sau a inegalității de clasă. Violența de gen a fost, din punct de vedere istoric, adânc înrădăcinată în practicile politice ale stângii și a constituit una dintre cele mai mari amenințări (deși în mare parte nerecunoscută) la adresa supraviețuirii acestor organizații. Cu toate acestea, dacă acordăm atenție activității lui Davis, Shakur, Brown și a altora, putem evita greșelile din trecut și putem crea diferite tipuri de comunități politice.

Politicile rasiale ale violenței de gen

Rasa complică și mai mult modul în care violența de gen se manifestă în comunitățile noastre. În "Looking for Common Ground: Relief Work in Post-Katrina New Orleans as an American Parable of Race and Gender Violence", Rachel Luft explorează modelul tulburător de agresiune sexuală împotriva femeilor albe de către voluntari de sex masculin alb care au lucrat la reconstrucția din Upper Ninth Ward în 2006. Ea subliniază modul în care Common Ground nu a reușit să abordeze agresiunile bărbaților albi asupra co-organizatoarelor lor și, în schimb, a aruncat vina pe comunitatea de culoare din jur, avertizând activistele albe că trebuie să fie atente, deoarece New Orleans este un loc periculos. În cele din urmă, s-a dovedit a fi mai ușor să se incrimineze bărbații de culoare din cartier decât să se recunoască faptul că femeile albe și organizatorii transsexuali aveau cele mai mari șanse să fie atacați de bărbații albi cu care lucrau. Într-un caz, un voluntar de sex masculin alb a fost predat poliției doar după ce a agresat sexual cel puțin trei femei într-o săptămână. Privilegiul de care se bucurau bărbații albi în cadrul Common Ground, o organizație aparent angajată în favoarea justiției rasiale, însemna că aceștia puteau fi violenți față de femei și activiști queer, adopta comportamente distructive care subminează activitatea organizației și știau că mișcarea nu îi va trage la răspundere în același mod în care îi tragea la răspundere pe bărbații de culoare din comunitatea în care lucrau.

Desigur, privilegiul masculin nu este uniform - bărbații albi și bărbații de culoare sunt participanți și beneficiari inegali ai patriarhatului, deși ambii pot reproduce și reproduc violența de gen. Această disparitate în distribuția beneficiilor patriarhatului nu este pierdută de femeile și organizatorii queer atunci când încercăm să ne confruntăm cu bărbații de culoare care pun în practică violența de gen în comunitățile noastre. De multe ori ne facem griji cu privire la reproducerea anumitor tipuri de violență rasistă disparitatea în distribuția beneficiilor patriarhatului nu este pierdută pentru că vizează în mod disproporționat bărbații de culoare. Este de înțeles că suntem reticente să chemăm poliția, să implicăm statul în vreun fel sau să îi punem pe bărbații de culoare la mila unui sistem de (in)justiție penală istoric rasist; cu toate acestea, comunitățile noastre (politice și nu numai) adesea nu se ridică pentru a cere dreptate în numele nostru. Nu ne simțim confortabile să vorbim cu terapeuți care nu fac decât să reafirme stereotipurile despre cât de distruse și excepțional de violente sunt comunitățile noastre de origine. Stânga oferă adesea și mai puțin sprijin. Victimizarea noastră este nefericită, problematică, dar, în cele din urmă, mai puțin importantă pentru "muncă" decât bărbații de toate rasele care reproduc violența de gen în comunitățile noastre.

Întâlnirea misoginiei în stânga: o reflecție personală

În primul grup comunitar în care am fost implicată activ, am întâlnit un nivel de misoginism pe care nu mi-aș fi imaginat niciodată că ar exista în ceea ce se presupunea a fi o organizație radicală a oamenilor de culoare. Am avut o relație sexuală/romantică cu un activist chicano mai în vârstă din grup. Eu aveam nouăsprezece ani, eram o tânără activistă de culoare fără experiență; el avea treizeci de ani. Mi-a cerut să păstrez secretă relația noastră, iar eu am acceptat cu reticență. Mai târziu, după ce el a pus capăt relației, iar eu eram în depresie, am descoperit că el se culcase cu cel puțin alte două femei în timp ce eram împreună. Una dintre ele era o prietenă de-a mea, o altă tânără cu care ne organizam. Neștiind de natura relației noastre, pe care el nu i-o dezvăluise, ea s-a culcat cu el până când el a dispărut, refuzând să răspundă la apelurile ei sau să explice sfârșitul brusc al relației lor. Ea și cu mine, după ce ne-am împărtășit experiențele, am început să facem schimb de povești cu alte femei care îl cunoșteau și organizaseră cu acest bărbat.

Am auzit de femeile care au părăsit un grup de studenți Chicana/o și nu s-au mai întors niciodată după ce minciunile și secretele lui au explodat în timp ce grupul participa la o acțiune zapatista în Mexico City. Organizatoarea albă, radicală, homosexuală, care a plecat din Austin pentru a scăpa de abuzurile lui. O altă femeie albă, un asistent social care a crezut că s-ar putea căsători doar pentru a

veni într-o seară la apartamentul lui și a mă găsi acolo. Și apoi au fost cei care au venit după mine. Întotdeauna m-am întrebat dacă știau cine era el cu adevărat. Femeile cu care se întâlnea erau femei uimitoare, frumoase, radicale, pe care le folosea ca scut pentru a se impune în locuri despre care știa că nu ar fi fost niciodată deschise unui astfel de misogin. Adică, dacă femeia aia grozavă care lucra în Chiapas, vorbea spaniola și lucra cu imigranții fără acte se întâlnea cu el, înseamnă că era la pământ, nu? Greșit.

Dar misoginismul său nu s-a terminat aici; el s-a reflectat și în stilul său de organizare. În ședințe, el vorbea întotdeauna cel mai tare și cel mai mult, folosind un jargon academic care făcea orice discuție chinuitor de complexă decât era necesar. Discursul academic îi intimida pe cei mai puțin educați decât el, deoarece părea să știe mai multe despre politica radicală decât oricine altcineva. Vorbea de sus cu ceilalți bărbați din grup, în special cu cei pe care îi percepea ca fiind mai puțin inteligenți decât el, adică practic toată lumea. Apoi schimba viteza, își cerea scuze pentru că domina spațiul și își recunoștea nevoia de a-și verifica privilegiul masculin. În mod ironic, atunci când oamenii încercau să îl tragă la răspundere pentru rahaturile sale, el se prefăcea că nu știe ce vrea să spună - ce puteau să spună, spunând că comportamentul său era masculinist și sexist? Se plângea că este infantilizat, refuzând să vadă cum îi infantiliza pe oameni tot timpul. Faptul că era un om de culoare care putea vorbi frumos despre rasism și despre luptele pentru justiție rasială îi masca comportamentele abuzive atât în organizațiile radicale, cât și în relațiile sale personale. După cum mi-a împărtășit unul dintre foștii săi parteneri: "Analiza sa radicală a rasei le-a permis oamenilor (în special bărbaților, dar ocazional și femeilor) să îl ierte pentru că era dominator și abuziv în relațiile sale. Femeile au trebuit să își lase la ușă criticile la adresa comportamentului său, ca nu cumva să pierdem un bărbat de culoare în cadrul mișcării." Unul dintre motivele pentru care este atât de dificil să îi tragem la răspundere pe bărbații de culoare pentru reproducerea violenței de gen este că femeile de culoare și activiștii albi continuă să fie investiți în ideea că bărbații de culoare o duc mai greu decât oricine altcineva. Cum poți să tragi pe cineva la răspundere atunci când crezi că este ținta numărul unu pentru stat?

Din păcate, nu a fost singurul om de acest fel pe care l-am întâlnit în spațiile radicale - doar unul dintre cei mai deștepți. Trecând în revistă vechile e-mailuri, sunt șocată de numărul de e-mailuri de la bărbații cu care m-am organizat, care erau abuzive ca ton și conținut, cât de ușor îi vorbeau de sus pe alții pentru greșeli minore. Sunt și mai surprinsă de răspunsurile mele blânde și diplomatice - ca o supraviețuitoare a unui abuz - în timp ce încercam să-i liniștesc pe colegii care nu vedeau nimic rău în a țipa la partenerii, prietenii și alți organizatori. Au existat bărbați ca acesta în diverse organizații cu care am lucrat. Cel care și-a făcut prietena târfă în fața unui grup de tineri de culoare în timpul unei întâlniri de vară pe care o găzduiam. Cel care a hărțuit sexual un cuplu queer Chicana în timpul unei călătorii în Mexic, încercând să facă presiuni asupra lor pentru o partidă în trei. Băieții care au spus că vor termina o sarcină, nu au făcut-o, au ignorat cererile de responsabilitate ale tovarășelor lor, au lăsat acele femei să preia sarcina, iar când aceasta a fost terminată au luat tot creditul pentru munca grea a altcuiva. Studentul absolvent care și-a lovit partenerul - și toată lumea știa că a făcut-o, dar de câte ori cineva întreba, oamenii se uitau rușinați și jenați și mormăiau: "Este complicat". Cei care îi înjosesc în mod constant pe homosexuali, chiar și pe cei cu care se organizau. Mai ales cel care credea că ar fi un act revoluționar să "îi ucidă pe toți poponarii ăștia, negrii ăștia de jos, care ne distrug copiii, ne distrug casele, ne distrug lumea și ne distrug viețile!". Cel care te-ar fi certat la o ședință sau ți-ar fi spus că nu poți fi feministă pentru că ești prea frumoasă. Sau cel care credea că homosexualitatea este o boală venită din Europa.

Da, tipul ăla.

Probabil că cei mai mulți dintre ei nu erau informatori. Ceea ce este păcat, deoarece înseamnă că nu sunt plătiți cu niciun ban pentru toată munca distructivă pe care o fac. Ne-am putea gândi la acești misogini ca la niște agenți involuntari ai statului. Indiferent dacă sunt sau nu sunt de fapt informatori, munca pe care o fac sprijină campania continuă de teroare a statului împotriva mișcărilor sociale și a oamenilor care le creează. Atunci când organizatorii queer sunt umiliți și luptele lor politice sunt marginalizate, acest lucru face parte dintr-un proiect statal continuu de violență împotriva radicalilor.

Atunci când femeile primesc cu bună știință boli cu transmitere sexuală, sunt abuzate fizic, respinse în sedințe, date la o parte și forțate să părăsească spațiile de organizare radicală, în timp ce aliații noștri apără misogini cunoscuți, organizatorii colaborează cu eforturile statului de a ne distruge.

Statul a înțeles deja un fapt pe care stânga s-a luptat să-l accepte cu greu: misoginii sunt niște informatori grozavi. Înainte sau indiferent dacă vor fi vreodată recrutați de stat pentru a perturba o mișcare sau a destabiliza o organizație, probabil că au devenit bine versați în practicile de comportament perturbator. Nu au nevoie aproape deloc de pregătire și pot începe munca imediat. Ce este mai paralizant pentru munca noastră decât atunci când femeile și/sau persoanele queer părăsesc mișcările noastre pentru că au fost mințite în mod repetat, umilite, abuzate fizic/verbal/emoțional/sexual? Sau când trebuie să amâni conversațiile despre muncă pentru a putea dedica întâlnirile de grup abordării celei mai recente infracțiuni a unui membru individual? Sau când acea persoană răspândește informații eronate, creând confuzie și fricțiune în rândul grupurilor radicale? Nimic nu încetinește construirea unei mișcări ca un misogin.

FBI-ul înțelege că, atunci când în spațiile activiste există oameni care se angajează să preia puterea și care înțeleg puterea ca dominație, mișcările noastre nu își vor realiza niciodată potențialul de a reface această lume. Dacă energiile noastre sunt absorbite recuperând din mizeriile pe care le creează informatorii (și oamenii care doar se comportă ca ei), nu ne vom putea concentra niciodată pe munca reală de a ne elibera și de a construi genul de comunități care afirmă viața, centrate pe oameni, în care dorim să trăim. Pentru a o parafraza pe bell hooks, acolo unde există o voință de a domina nu poate exista justiție, deoarece vom continua în mod inevitabil să reproducem aceleași tipuri de nedreptate împotriva cărora pretindem că luptăm. Este timpul ca mișcările noastre să treacă printr-o schimbare radicală din interior spre exterior.

Privind înainte: Crearea justiției de gen în mișcările noastre

Mișcările radicale nu-și pot permite distrugerea pe care o creează violența de gen. Dacă subestimăm implicațiile politice ale comportamentelor patriarhale din comunitățile noastre, munca nu va supraviețui.

În ultima vreme, m-am îndreptat către activitatea queer/feministelor de culoare pentru a mă gândi la modul în care să contestăm aceste comportamente în mișcările noastre. Am citit autobiografiile unor femei care au trăit în haosul mișcărilor sociale debilitate de machism. Revăd lucrările lui bell hooks, Roxanne Dunbar-Ortiz, Toni Cade Bambara, Alice Walker, Audre Lorde, Gioconda Belli, Margaret Randall, Elaine Brown, Pearl Cleage, Ntozake Shange și Gloria Anzaldúa pentru a vedea cum alte femei au negociat violența de gen în aceste spații și pentru a problematiza răspunsurile ușoare despre modul în care violența este produsă în comunitățile noastre. Lucrările mai noi ale feministelor radicale de culoare au fost, de asemenea, incredibil de utile, în special "Revolution Starts at Home: Confronting Partner Abuse in Activist Communities", editat de Ching-In Chen, Dulani și Leah Lakshmi Piepzna-Samarasinha.

Dar există multe resurse pentru confruntarea cu această dilemă dincolo de cărți. Simplul act de a vorbi și de a ne împărtăși adevărurile este unul dintre cele mai puternice instrumente pe care le avem. Am vorbit cu bătrânii mei, cu femei de culoare mai în vârstă în luptă care au experimentat lucrurile împotriva cărora mă lupt și am schimbat povești de supraviețuire cu alte femei. În vara anului 2008 am început să organizez ateliere de lucru pentru a pune capăt misoginiei și pentru a construi forme colective de responsabilitate cu Cristina Tzintzún, o organizatoare sindicală din Austin și autoarea eseului "Killing Misogyny: O poveste personală despre dragoste, violență și strategii de supraviețuire". Am început, de asemenea, practica și mai eliberatoare de a ne numi public experiențele și de a face apel la comunitățile noastre să abordeze ceea ce noi și atâtea altele am trăit.

Dezmembrarea misoginiei nu poate fi o muncă pe care să o facă doar femeile. Trebuie să facem cu toții această muncă, deoarece supraviețuirea mișcărilor noastre depinde de ea. Până când nu vom face ca etica politică feministă radicală și queer, care contestă direct formele heteropatriarhale de organizare,

să devină un element central al practicii noastre politice, mișcările radicale vor continua să fie devastate de nebuniile lui Brandon Darby (și de oameni care nu sunt informatori, dar care doar se comportă ca atare). O etică queer, radicală și feministă a responsabilității ne-ar provoca să recunoaștem modul în care violența de gen este reprodusă în comunitățile, relațiile și practicile noastre de organizare. Deși există multe modalități de a face acest lucru, vreau să sugerez că există trei pași cheie pe care îi putem face pentru a începe. În primul rând, trebuie să sprijinim femeile și persoanele queer din mișcările noastre care au fost supuse violenței interpersonale și să ne angajăm într-un proces colectiv de vindecare. În al doilea rând, trebuie să inițiem un dialog colectiv despre cum dorim să arate comunitățile noastre și cum să le facem sigure pentru toată lumea. În al treilea rând, trebuie să dezvoltăm un model de responsabilitate colectivă care să trateze cu adevărat personalitatea ca fiind politică și să ne ajute să începem să practicăm justiția în comunitățile noastre. Atunci când le permitem femeilor/organizatorilor queer să părăsească spațiile de activism și protejăm persoanele a căror violență le-a provocat plecarea, spunem că îi prețuim pe acești agenți de facto ai statului care perturbă munca mai mult decât pe oamenii a căror muncă construiește și susține mișcările.

Oricât de furioasă mă face violența de gen din stânga, sunt plină de speranță. Cred că avem capacitatea de a ne schimba și de a crea mai multă dreptate în mișcările noastre. Nu trebuie să începem un witchhunt pentru a dezvălui misoginii și informatorii. Aceștia se demască singuri de fiecare dată când refuză să își ceară scuze, să își asume responsabilitatea pentru acțiunile lor, declanșează conflicte și refuză să le rezolve prin consens, își maltratează companer@s. Nu trebuie să îi căutăm, dar atunci când ni se prezintă comportamentele lor distructive trebuie să îi tragem la răspundere. Strategiile noastre nu trebuie să fie punitive; oamenii au dreptul la greșelile lor. Dar ar trebui să ne așteptăm ca oamenii să își asume aceste acțiuni și să nu le permită să devină un tipar.

Avem dreptul să fim furioși atunci când comunitățile pe care le construim și care ar trebui să fie un model pentru o lume mai bună și mai dreaptă adăpostesc aceleași tipuri de violență antifeemă, antifemeie și rasistă care domină societatea. În calitate de organizatori radicali, trebuie să ne tragem unii pe alții la răspundere și să nu le permitem misoginilor să își afirme atât de multă putere în aceste spații. Să nu le permitem să fie chipurile, vocile și liderii acestor mișcări. Să nu le permitem să violeze o tovarășă și apoi să apară la nenorocitele de știri de la ora cinci. În cazul lui Brandon Darby, chiar dacă nimeni nu bănuia că era informator, comportamentul său dominator și macho ar fi trebuit să fie tot ce era necesar pentru a-i pune la îndoială conducerea. Nepermițând misoginiei să prindă rădăcini în comunitățile și mișcările noastre, nu numai că ne protejăm de eforturile statului de a ne distruge munca, dar creăm și mișcări mai puternice, care nu pot fi distruse din interior.

Articol publicat prin amabilitatea revistei make/shift și a lui Courtney Desiree Morris. Pentru mai multe lucrări ale autoarei, vizitați: <http://creolemaroon.blogspot.com/>

INCITE! Femeile de culoare împotriva violenței www.incite-national.org <http://inciteblog.wordpress.com>

Southern Arizona Center Against Sexual Assault www.sacasa.org

Tipărit de Feminist Anarchist Border Opposition

Biblioteca Anarhistă

Courtney Desiree Morris
De ce Misoginii sunt Buni Informanți
Cum Violența de Gen din Stânga încurajează Violența de Stat în Mișcările Radicale

Preluat pe 6 iunie 2023 de pe The Anarchist Library

ro.theanarchistlibrary.org